

tot respecte, fer-vos constar que crec un deure per als dirigents del Col·legi el vetllar sempre perquè als companys "*absolutament delicats i tots uns cavallers*" no els sigui mai posat en entredit la seva actuació, no fonamentant-ho en proves; crec que no actuar així és cometre un greu manquement per ommissió voluntària dels deures elementals de companyonia i no dic de germanor per no ésser massa exigent. En la resolució del Col·legi s'exposa el que havia d'haver fet el doctor Mas i Oliver "en el cas d'haver-hi hagut l'ofertament d'una plaça"; entenc jo que el primer deure de la Junta era escatir si en realitat hi havia o no hagut tal ofertament i en quines condicions i quina havia estat la conducta del Dr. Mas i Oliver, i si no ho sap o no li interessa, no podia emetre opinió de cap mena, com no sigui absolutament favorable. Podria precisar el Dr. Fontbona a quina mena de manquement per ommissió voluntària o involuntària es refereix, fonamentant la seva opinió en les dades que consten en l'expedient respectiu? Vol explicar-me, volgut amic, si és racional d'admetre que es pugui oferir una plaça que es posseeix des de molts anys, segons ha quedat demostrat documentalment? No tinc inconvenient en departir agradosament i amicalment amb el Dr. Fontbona referent a l'enorme injustícia que s'hauria consumat, si pel fet d'una suposada ommissió per part del Dr. Mas i Oliver, en no comunicar a altre company el pretès ofertament normal d'una plaça, no haguessin sortit uns quants cavallers de l'ideal en defensa del company envers el qual està en deute l'estament i això en els moments de la inauguració del Casal, símbol de la unió germanívola dels companys.

En segon terme, crec d'una gravetat extraordinària, el que ingènuament i sincerament declara el Dr. Fontbona, en dir en el cas Mas i Oliver: "*si s'hagués tractat d'un altre company, que no hagués estat directiu del Sindicat, el Col·legi no hauria fet res*". ¡Bona manera de compensar els treballs per l'estament, fets des dels llocs de dirigent del Sindicat i excellent estímulo i exemplaritat per als joves que aspiren als llocs d'honor de dirigent! Si sou un soldat de files i cometeu un manquement per ommissió involuntària, no passarà res, ni el Col·legi farà res, però, si teniu la dissort de servir l'Estament mèdic amb tot sacrifici i abnegació, aleshores amb dubtes i passant per damunt dels fets i de les proves, si bé no sereu sancionat (només faltaria), us serà provo-

cada una situació que, a fi que pugueu donar una "*prova de cavallerositat*" haureu de dimitir. Si el Dr. Fontbona no admet que això s'acosta a "*la iconoclàsia* (terme emprat per ell i del que sembla m'adjudica el concepte) o millor "*canibalisme*", en el sentit que donava a aquestes paraules en la meua lletra, que em digui quin qualificatiu li mereix. Admeto que un dirigent de les nostres Entitats, que comet un manquement, mereix més crescuda sanció que altre company; no obstant, és racional i legítim, si més no, per respecte al càrrec i a la voluntat democràtica col·lectiva, que es tinguin els màxims miraments i es presumeixi la dignitat deguda a qui ostenta els càrrecs conferits, no arribant mai a formular cap declaració que no estigui degudament provada i fonamentada.

En la vostra carta oberta, afirmeu que jo he qualificat de "*puerilitat*" l'afer entre els companys d'aquest litigi; he de fer-vos remarcar que, ni en la lletra ni en l'esperit de la meua carta, consta això que equivocadament dieu: solament em permeto qualificar de disquisicions arbitràries les que formula sense fonament la Junta del Col·legi, en el cas de referència.

Davant d'aquests fets, crec sobrer el comentari dels exemples que em doneu en la vostra lletra relatius "*als dubtes d'una família amb motiu de la mort d'un client*", qüestions que estan molt bé com a literatura en glosar les xacres del nostre Estament que amb mà mestre dibuixeu, però que per a res es relacionen, directament ni indirectament, amb el cas de referència al qual ens havem de referir exclusivament per no fugir per les branques.

Contrastant amb l'expressió clara i sempre equànim de l'opinió vostra transcrita a l'acta de la sessió del Consell de referència, en la vostra lletra escriviu el següent: "clar que de vegades ben poques cau un dels escollits per la voluntat majoritària en descobrir-li el llautó"; és de suposar que per a res us referiu ni al signant ni al Dr. Mas i Oliver a qui "*continueu considerant com absolutament delicat i tot un cavaller*" i per això lamento que aquest primer concepte vostre hagi estat inscrit en la vostra lletra, podent donar lloc a falses interpretacions.

Em plau de recordar-vos, a més, que en conversa mantinguda amb vós, juntament amb altres companys durant els dies de la darrera Assemblea de delegats del Sindicat, vàreu espontània-